

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce **Ing. M. N.**, zastoupeného Mgr. Vladimírem Kubíkem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 490, Kroměříž, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. KÚOK/107980/2010/ODSH-SD/7469, č. j. KUOK 10820/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 11. 12. 2013, č. j. 76 A 19/2011 – 126,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Mohelnice (dále též „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 22. 9. 2010 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 18. 2. 2010 v 11.00 hodin v obci Moravičany řídil osobní motorové vozidlo, přičemž se na výzvu Policie České republiky bezdůvodně odmítl podrobit dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, a rovněž na výzvu příslušníka Policie ČR nepředložil doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl v záhlaví vymezeným rozhodnutím.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, které krajský soud nejprve vyhověl, a to rozsudkem ze dne 22. 8. 2012, č. j. 76 A 19/2011 – 67. Krajský soud správním orgánům předně vytkl, že svým postupem porušily ustanovení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích a zásadu *ne bis in idem*. Městský úřad totiž oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 11. 3. 2010 okopíroval a založil dva spisy. Jeden spis byl zaveden o přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (tedy o přestupku proti veřejnému pořádku spočívajícím v neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci), další spis o přestupcích podle § 22 odst. 1 písm. d) a l) téhož zákona. Po podání vysvětlení žalobcem městský úřad v případě přestupku proti veřejnému pořádku věc odložil z důvodu, že došlé oznámení o přestupku neodůvodňovalo zahájení řízení o přestupku nebo postoupení věci, zatímco v druhém případě v řízení pokračoval. Ačkoli v odůvodnění záznamu o odložení věci správní orgán I. stupně uvedl, že se týká jen přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, krajský soud posoudil jeho jednání „materiálně“. Dovodil přitom, že na základě domluvy a odložení věci byl nastolen důvod pro legitimní očekávání žalobce, že vyřizování celé věci je ukončeno, tedy že byly ve skutečnosti projednány všechny přestupky a že pro ně vyvstala překážka věci rozhodnuté. Krajský soud rovněž označil spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích za nedostatečně prokázané. Kontrola žalobce policejní hlídkou dle krajského soudu měla „zcela nestandardní průběh“, jednání policistů bylo neobvyklé a neprofesionální, vykazovalo znaky šikany a velmi se podobalo situaci popsané v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86.

[3] Uvedený rozsudek krajského soudu však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 162/2012 – 44, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud neshledal porušení zásady *ne bis in idem* ze strany městského úřadu a žalovaného. Ztotožnil se rovněž s argumentací žalovaného obsaženou v kasační stížnosti, podle níž z rozsudku krajského soudu nebylo zřejmé, proč by měl být postup policejní hlídky posuzován jako „nestandardní“ a proč by z tohoto důvodu měly být výpovědi policistů hodnoceny jako nevěrohodné.

[4] Krajský soud následně žalobu zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, které nyní napadá žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu

[5] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku předně uvedl, že původně spornou otázku, zda nebyl žalobce dvakrát trestán za totéž jednání, již rozřešil Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 1 As 162/2012 – 44. Nejvyšší správní soud jej měl zavázat právním názorem rovněž ve vztahu k otázce věrohodnosti výpovědí policistů, a to tak, že šikanu a nestandardní postupy v jednání policistů, ani nevěrohodnost jejich výpovědí neshledal.

[6] Následně krajský soud shrnul závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování věrohodnosti výpovědí policistů, kteří byli svědky přestupkového jednání. Konstatoval, že zásadně je nutno jejich výpovědi považovat za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení. Dále uvedl, že v nynější věci provedli policisté všechny kontroly v souladu se zákonnými požadavky. K návrhu žalobce krajský soud provedl důkazy fotografiemi a mapkami s nákresy žalobce o postavení osob a vozidel, avšak tyto důkazy nepřinesly žádné nové skutečnosti k tomu, co bylo žalobci kladeno za vinu. Zvrátit to, co tvrdili policisté, by mohly pouze důvěryhodné svědecké výpovědi (nejlépe nestranných svědků), audio či video nahrávky nebo jiné obdobné důkazy. Žádný takový důkaz však žalobce nepředložil, ani nenavrhol, a ani netvrdil nic, co by mohlo vyvolat pochybnosti o zjištěném stavu.

[7] Ve správním řízení tak dle krajského soudu bylo prokázáno, že žalobce neuposlechl výzev policistů k předložení požadovaných dokladů a kvalifikované výzvy k podrobení se dechové zkoušce. Oba policisté ve svých výpovědích uvedli, že jim žalobce sdělil, že doklady nepředloží a že se odmítá podrobit dechové zkoušce. Ve správním řízení bylo dále zjištěno, že pozemek před domem žalobce je ve vlastnictví obce a nikoliv ve vlastnictví žalobce. Podle výpovědí policistů byl žalobce vyzván k předložení dokladů i k podrobení se dechové zkoušce opakovaně. Žalobce nevykazoval známky opilosti, tím spíše se dechové zkoušce mohl podrobit. Pokud totožnost žalobce policisté zjistili dotazem u ostatních občanů obce, je dle krajského soudu otázkou, proč žalobce nenavrhl jejich výsledek. Pokud chtěl žalobce podpořit svou verzi celé události, bylo nasnadě takové svědky navrhnout (za předpokladu, že se nacházeli v dostatečné vzdálenosti od domu žalobce).

[8] Žalobce poukazoval na svou stížnost na chování policistů, která však byla shledána nedůvodnou. Manželka má důvod vypovídat ve prospěch svého manžela, proto je dle krajského soudu nutno na její výpověď v tomto světle pohlížet.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti označil za „překvapivé“ hodnocení Nejvyššího správního soudu, podle něž výpovědi policistů, kterými se jeho údajný přestupek prokazuje, nejsou dramaticky rozdílné a že policisté nejsou nijak motivováni lhát a žalobci přitížit, neboť jsou ve výkonu služebního poměru a nemají zájem na výsledku věci. Nejvyšší správní soud tak navíc učinil za situace, kdy byla Nejvyšším soudem v jiné věci významně narušena použitelnost výpovědí policistů z místa trestného činu. S argumentací Nejvyššího správního soudu se stěžovatel neztotožňuje a nadále trvá na tom, že se nikdy nestal přestupek tak, jako bylo chybně správními orgány zjištěno. Namítá, že i policista je „pouhým člověkem“, ovlivnitelným sebezbanálnějším podnětem potencionálního přestupce v tom, aby ze svých zaběhnutých kolejí objektivitu snadno vybočil.

[10] Tento vývoj byl dle stěžovatele v nynějším případě zcela zřejmý už z jejich samotných výpovědí. Jestliže jeden z policistů uvedl, že k výzvě k podrobení se dechové zkoušce přistoupil až v reakci na to, že mu stěžovatel sdělil, že si na jeho postup bude stěžovat, měla by samotná tato skutečnost znamenat absolutní prolomení jejich objektivitu, nezájatosti a profesionality. Pakliže se navíc dotčení policisté nedokázali shodnout ani na okamžiku, kdy mělo dojít k údajné výzvě k podrobení se dechové zkoušce, ani na tom, kde se v daný moment nacházeli, lze dle stěžovatele pochybovat o tom, zda a za jakých okolností taková výzva na místě samém padla. Každý z policistů pak uvádí zcela rozdílnou reakci stěžovatele na údajnou výzvu k podrobení se dechové zkoušce (jeden uvádí, že stěžovatel nereagoval a mlčel, podle druhého z policistů stěžovatel odmítl s tím, že nic nepředloží). Pokud navíc nikdo z policistů neuvádí, že stěžovatele poučil o následcích odmítnutí dechové zkoušky, pak v řízení nebylo prokázáno, že by kvalifikovaná výzva k podrobení se dechové zkoušce byla vůbec učiněna.

[11] Podle názoru stěžovatele tedy došlo ze strany správních orgánů hned k několika pochybením, především co do nesprávného závěru o skutkovém ději, nesprávného posouzení provedených důkazů a účelovému domýšlení profesionality policistů, pro které neměly správní orgány ani správní soudy důkazy. Své námítky ohledně vad řízení a rozporů v dokazování, které nebyly v řízení odstraněny, shrnul stěžovatel do následujících okruhů:

- Absence podmínek řádné výzvy k podrobení se dechové zkoušce, absence poučení o následcích odmítnutí – podle stěžovatele výzva k podrobení se dechové zkoušce byla nestandardní, pokud kdy vůbec proběhla, tak neformálním způsobem a bez poučení o následcích odmítnutí podrobení se takové zkoušce. Jednalo se o důsledek vrcholícího sporu o oprávněnosti silniční kontroly. Podle protokolu o výpovědi svědků ze dne 27. 5. 2010 ani jeden z policistů při výpovědi neuvedl, že by stěžovatele o následcích odmítnutí dechové zkoušky poučil. Povinnost policistů poučit osobu o následcích odmítnutí dechové zkoušky je přitom dána zákonem.
- Rozpory ve výpovědích policistů ohledně postavení stěžovatele při výzvě k dechové zkoušce a jeho reakce na takovou výzvu – zatímco policista Ž. uvedl, že stěžovatele vyzval k podrobení se dechové zkoušce kolega G. poté, co ke stěžovateli přejeli služebním vozidlem, že výzva padla při vystupování z vozidla a že stěžovatel se nacházel u svého vozidla, policista G. tvrdí, že dořehal předtím kontrolovanou přestupkyni, odebral se za stěžovatelem a výzva k prokázání totožnosti a podrobení se dechové zkoušce padla v době, kdy stál stěžovatel mezi vraty své nemovitosti. Rozpory dle stěžovatele panují také ve výpovědích policistů ohledně reakce stěžovatele na takovou výzvu. Pokud by se navíc zakládala na pravdě verze policisty Ž., padla by výzva k podrobení se dechové zkoušce na vzdálenost cca 13 metrů a takto učiněnou výzvu nelze považovat za relevantní. Stěžovatel tedy namítá, že není zřejmé, jakou formou měl naplnit skutkovou podstatu přestupku odmítnutí dechové zkoušky.
- Nezákonnost postupu příslušníků Policie ČR – podle stěžovatele se policisté pravděpodobně dopustili porušení zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a to pokusem o vstup do obydlí stěžovatele a pokusem o jeho předvedení. Celý zákrok byl tedy prováděn neprofesionálním jednáním policistů, a tak nemohou správní orgány opírat své závěry o tezi o profesionalitě a obecné věrohodnosti, která by měla z postavení příslušníka policie vyplývat.
- Oprávněnost učinění výzvy k podrobení se dechové zkoušce – stěžovatel namítá, že správní orgány ani soud se nezabývaly otázkou, zda je možné vyzvat k dechové zkoušce osobu, jež se nachází mimo vozidlo, od jejího příjezdu uplynulo několik minut (v tomto případě cca 10 minut) a tato osoba se již prokazatelně pohybovala ve svém domě, mimo dosah a pozorování policistů. Stěžovatel mohl na dramatickou situaci spontánně reagovat požitím alkoholu (ač opakovaně poukazuje na skutečnost, že je abstinentem).

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky obsažené v kasační stížnosti jsou vyvráceny jak spisovým materiálem správních orgánů, tak provedeným řízením u krajského soudu. Žalovaný se přiklání k verzi naznačené v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu, tedy že se stěžovatel mohl chovat při silniční kontrole „kverulantsky“, a jak vyplývá ze spisového materiálu i značně arogantně. Stěžovatel ignoruje svá tvrzení a vyjádření jeho manželky učiněná před orgány policie (podání vysvětlení), v nichž oba hovoří o tom, že ze strany policie zazněla výzva k předložení dokladů a k tomu, aby se stěžovatel podrobil dechové zkoušce. Obviněný má právo se před správním orgánem hájit jakýmkoliv zákonným způsobem, tj. i popírat své případně přestupkové jednání, avšak věrohodnost výpovědí, které jsou v příkrém rozporu s podaným vysvětlením, působí velmi nevěrohodně. Takto byly také následně správním orgánem vyhodnoceny. Naproti tomu výpovědi příslušníků policie se v zásadních věcech od úředního záznamu z místa kontroly nerozcházejí.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*“ Uvedené ustanovení zajišťuje, že se Nejvyšší správní soud nemusí znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (s výjimkou případů, kdy krajský soud doplnil řízení postupem podle § 77 s. ř. s. a v důsledku toho se změnil závěr o skutkovém stavu natolik, že by to vedlo k jinému právnímu posouzení, a dále případů, kdy v mezidobí došlo k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí - tj. v rozhodné právní otázce jinak uvážil například Ústavní soud; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56).

[14] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že jej Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 1 As 162/2012 – 44 zavázal právním názorem jak ve vztahu k otázce, zda nebyl stěžovatel dvakrát trestán za totéž jednání, tak v otázce věrohodnosti výpovědí policistů. V takovém případě by bylo nutné kasační námitky stěžovatele zpochybňující věrohodnost výpovědí policistů považovat za nepřipustné. Nejvyšší správní soud se však ve svém předchozím rozsudku v dané věci primárně zabýval otázkou, zda správní orgány svým postupem neporušily zásadu *ne bis in idem* (což byl hlavní důvod, pro který krajský soud rozhodnutí žalovaného původně zrušil), otázkou věrohodnosti výpovědí policistů se zabýval pouze v omezeném rozsahu. Krajský soud totiž ve svém prvním rozsudku v této věci nad rámec závěru o porušení zákazu dvojího trestání za tentýž skutek konstatoval, že průběh kontroly stěžovatele policejní hlídkou byl „zcela nestandardní“. Nejvyšší správní soud se proto vyslovil k důvodům, v nichž krajský soud tuto nestandardnost spatřoval. Uvedl, že podání stížnosti na postup policie ze strany stěžovatele samo o sobě nesevčí o tom, že policisté s ním zacházeli „šikanózně“, a poukázal na to, že může naopak logicky zapadat do opačné verze, prezentované policisty (podle níž stěžovatel od počátku vystupoval „kverulantsky“, odmítal předložit doklady, podrobit se dechové zkoušce, vyhrožoval, že pokud jej nenechají být, tak je to „*bude mrzet*“, neboť „*má vlivné konexe u Policie ČR*“ atd.). Stejně tak nepovažoval Nejvyšší správní soud za „neobvyklý“ postup policistů, kteří poté, co řidič motorového vozidla k jejich výzvě odmítne předložit doklady opravňující jej k řízení vozidla, takového řidiče vyzvou k podrobení se orientační dechové zkoušce. Zároveň Nejvyšší správní soud v obecné rovině poukázal na svou judikaturu, v níž se podrobněji vyjádřil k situacím, kdy v přestupkovém řízení stojí na jedné straně tvrzení policistů, na straně druhé protichůdné tvrzení obviněného z přestupku.

[15] Nejvyšší správní soud tak v rozsudku č. j. 1 As 162/2012 – 44 pouze uvedl, že z rozsudku krajského soudu č. j. 76 A 19/2011 – 67 nebylo zřejmé, proč by měl být postup policejní hlídky hodnocen jako „nestandardní“ a proč by z tohoto důvodu měly být výpovědi policistů hodnoceny jako nevěrohodné. Zdejší soud se vůbec nezabýval například otázkou stěžovatelem v řízení před krajským soudem namítaných rozporů ve výpovědích policistů. K dané otázce mu ani nepřislušelo se vyjadřovat, protože ke kasační stížnosti žalovaného přezkoumával rozsudek, v němž se krajský soud k těmto žalobním námitkám výslovně nevyjádřil.

[16] Z uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích ve znění účinném do 31. 7. 2011 se přestupku dopustí ten, kdo se v provozu na pozemních komunikacích „*přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.*“ Zvláštním právním předpisem je zde zákon o silničním provozu, který v § 5 odst. 1 písm. f) stanoví, že řidič je „*povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*“ Podle § 124 odst. 9 písm. f) téhož zákona „*Při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*“ Zákon o silničním provozu odkazuje na další zvláštní právní předpis, kterým je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů.

[19] Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve znění účinném do 31. 7. 2011 se přestupku dopustí ten, kdo „*v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*“ Podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu musí řidič motorového vozidla mít při řízení u sebe a) řidičský průkaz, b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, c) doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu, d) doklad o zdravotní způsobilosti, pokud jde o řidiče podle § 87 odst. 3. Podle § 6 odst. 12 téhož zákona je na výzvu policisty „*řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavce 8 policistovi ke kontrole.*“

[20] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze spisové dokumentace, správnímu orgánu prvního stupně zaslala Policie ČR dne 11. 3. 2010 oznámení přestupku na osobu stěžovatele, kterého označila za podezřelého z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) a § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Uvedených přestupků se měl dopustit tím, že dne 18. 2. 2010 v 11.00 hodin v obci Moravičany řídil na silnici vozidlo Toyota Rav 4, r. z. 3Z12176, byl předepsaným způsobem zastavován policistou v uniformě, neuposlechl jeho výzvy a nezastavil vozidlo na silnici, ale odbočil na vjezd před dům č. 58. Následně byl vyzván policistou, aby předložil doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla, což odmítl. Dále byl vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, což rovněž odmítl. Na vozidle měl dále vylepenou neplatnou dálniční známku.

[21] Městský úřad (odbor správní) předvolal stěžovatele k podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích na 7. 4. 2010. Stěžovatel se uvedeného dne dostavil, v rámci podání vysvětlení prezentoval svou verzi předmětné události, načež správní orgán dle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích odložil oznámení o přestupku. V záznamu o odložení přestupku městský úřad uvedl, že odkládá oznámení o přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 18. 2. 2010 v 11.00 hodin v obci Moravičany neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.

[22] Téhož dne (tj. 7. 4. 2010) městský úřad (odbor dopravy) zaslal stěžovateli oznámení o zahájení řízení pro podezření ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích, v příčinné

souvislosti s porušením § 6 odst. 8 písm. a), b), c) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). V následně vedeném správním řízení jej shledal vinným ze spáchání výše vymezených přestupků (viz bod [1] rozsudku).

[23] Krajský soud původně dovodil, že výše uvedeným oznámením o přestupku byla založena překážka věci rozhodnuté i pro skutky, pro něž byl stěžovatel v posuzovaném přestupkovém řízení následně shledán vinným. Tento závěr však Nejvyšší správní soud odmítl rozsudkem č. j. 1 As 162/2012 – 44. V nynějším řízení tak je sporná toliko otázka, zda došlo k řádnému prokázání toho, že se stěžovatel dopustil uvedených přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

[24] Správní orgány při svém rozhodování vycházely předně z úředních záznamů příslušníků Policie ČR pprap. J. Ž. a prap. A. G. ze dne 18. 2. 2010, kteří uvedeného dne prováděli v obci Moravičany dopravně bezpečnostní akci, při níž došlo ke sporné kontrole stěžovatele.

[25] Policista Ž. se (dle jím sepsaného úředního záznamu) rozhodl zkontrolovat osobní motorové vozidlo Toyota Rav 4 projíždějící obcí Moravičany uvedeného dne v cca. 11.00 hod., a tak vyšel do středu vozovky a za pomoci zastavovacího terče dal vozidlu pokyn k zastavení. Řidič vozidla na pokyn nereagoval a odbočil do vjezdu k domu č. p. 58, asi 50 metrů před policistou. Policista proto k vozidlu neprodleně vyrazil a řidiče, který z něj vystoupil, vyzval k provedení dopravní kontroly. Řidič na to odvětil, že může požadovat, co chce, ale že jej to nezajímá. Policista jej vyzval k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla, řidič na to odvětil, že policista svým jednáním porušuje zákon, že se nachází na soukromém pozemku, kde nemá právo být a kontrolovat jej. Řidič doklady nepředložil ani k opětovné výzvě, policistu naopak vyzval, ať okamžitě opustí jeho pozemek. Policista řidiči sdělil, že z důvodu neprokázání totožnosti bude předvolán na oddělení Policie ČR k podání vysvětlení, na což řidič odvětil, že to policista bude mít těžké. Poté se řidič uzavřel do domu č. p. 58. V této době byla kontrole přítomna dcera řidiče, a tak policista nepřistoupil k jeho předvedení dle § 63 odst. 3 zákona o Policii ČR. Policista se nacházel na příjezdové komunikaci k domu č. p. 58 a na chodníku před uvedeným domem, což považoval za obecní majetek. Poté, co provedl kontrolu vozidla, vyšel řidič před dům a začal jej i jeho kolegu G., který prováděl opodál kontrolu jiného vozidla, fotit. Pprap. Ž. se vrátil k svému služebnímu vozidlu, provedl lustraci kontrolovaného vozidla, poté spolu s kolegou přijeli před dům č. p. 58. Prap. G. řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla a dále k provedení orientační dechové zkoušky. Řidič nereagoval ani na jednu výzvu, zašel do vjezdové brány domu, kde stál mezi dveřmi a říkal, že zde je pro policii neviditelným, ať vypadnou, že si na jejich postup bude stěžovat. Společně proto přistoupili k předvedení řidiče, což řidič zmařil tím, že prudce přirazil vjezdovou bránu do domu a zajistil ji proti otevření. Prap. G. se mu snažil zabránit v uzavření brány, ale řidič jej bránou násilně vytlačil. Šetřením v okolí zjistili, že dům zakoupil a rekreačně využívá stěžovatel. V průběhu dokumentace přestupku se na obvodní oddělení Policie ČR Mohelnice dostavil řidič vozidla (stěžovatel) s manželkou a dcerou a podal stížnost na jejich postup.

[26] Popis průběhu kontroly uvedený v úředním záznamu prap. G. se v zásadních bodech shoduje s popisem podaným policistou Ž.. Prap. G. pouze uvedl, že k domu č. p. 58 došel. Kontrolovaného řidiče pak vyzval k prokázání totožnosti nebo předložení dokladu totožnosti a k podrobení se dechové zkoušce. Řidič, který stál ve vjezdu do nemovitosti č. p. 58 toto odmítl s tím, že je na soukromém pozemku. Policistovi sdělil: „Vypadněte, jste na soukromém pozemku.“ Policista G. řidiče opětovně vyzval k prokázání totožnosti s tím, že jinak bude předveden k prokázání totožnosti na útvar Policie ČR. Zároveň jej znovu vyzval, aby se podrobil dechové

zkoušce a poučil jej, že pokud tak neučiní, bude jeho jednání kvalifikováno jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Řidič opětovně sdělil, že nic nepředloží, a vyzval hlídku slovy: „*Vypadněte, to vás bude mrzet*“. Poté, co se řidič schoval za bránu domu, policistům sdělil, že se jedná o násilné vniknutí na pozemek, že na ně podá trestní oznámení a že je nechá vyhodit, neboť má vlivné konexe u Policie ČR.

[27] Ve spise jsou dále založeny úřední záznamy o podání vysvětlení stěžovatele a jeho manželky M. N., sepsané dne 18. 2. 2010 ve 12.54 a ve 13.39 hod. na obvodním oddělení Policie ČR Mohelnice. Podle úředního záznamu o podání vysvětlení stěžovatelem přijel stěžovatel téhož dne kolem 11.00 hod. před vjezd domu č. p. 58 v obci Moravičany, vystoupil z vozidla a v ten moment k němu přistoupil policista, který po něm požadoval provedení silniční kontroly. Na to mu stěžovatel odpověděl, že se nachází na soukromém pozemku a že na provedení kontroly již nemá právo. Policista mu řekl, že si jej předvolá, stěžovatel mu odpověděl, že to půjde dost těžko. Poté policista odešel za svým kolegou, na místo vzdálené cca. 200 metrů, stěžovatel je slyšel, jak se mezi sebou baví: „*to nevdá, my ho obviníme z odmítnutí dechové zkoušky*“. Stěžovatel si policisty vyfotografoval, po dalších cca. 15 minutách zjistil, že se nacházejí v prostoru, který je prokazatelně jeho soukromým pozemkem, a tak je vyzval k opuštění tohoto pozemku. Na tuto výzvu nereagovali a požadovali provedení dechové zkoušky. Stěžovatel chtěl poté uzavřít vrata do dvora od domu, což mu policisté znemožňovali tím, že je vyvraceli na opačnou stranu a po jejich uzavření do nich jeden z policistů kopal. Na postup policistů proto stěžovatel podal touto cestou stížnost, považoval je za nezákonný pokus o vniknutí do jeho nemovitosti. Policisté dle něj porušili služební postupy i obecné zákony. Stěžovatel zároveň při podávání vysvětlení uvedl, že je ochoten se podrobit zkouškám na alkohol či jiné omamné látky.

[28] Krajské ředitelství Policie ČR Olomouckého kraje shledalo uvedenou stížnost po jejím prošetření nedůvodnou.

[29] Policisté Ž. a G. byli v přestupkovém řízení vyslechnuti jako svědci dne 27. 5. 2010 (za přítomnosti stěžovatele a jeho advokáta). Popis průběhu kontroly, který podali při těchto výsleších, se nijak významně neodchýlil od popisu, který uvedli ve výše rekapitulovaných úředních záznamech.

[30] Stěžovatel se ke sdělenému obvinění v přestupkovém řízení vyjádřil dne 7. 7. 2010. Zopakoval, že dne 18. 2. 2010 kolem 11.00 hod. přijel před vjezd domu č. p. 58 v obci Moravičany, vystoupil z vozidla a v ten moment k němu přistoupil policista Ž., který po něm požadoval provedení silniční kontroly. Hlídku Policie ČR při příjezdu neviděl, jednání policisty jej proto překvapilo, a tak mu řekl, že se nachází na soukromém pozemku a že s ním nebude dále nic řešit. Policista mu pak ještě řekl, že si jej předvolá. Stěžovatel si poté situaci dokumentoval svým fotoaparátem, po dalších asi 10-15 minutách zjistil, že před vrata jeho domu stojí policisté Ž. a G. Policista G. mu pak pouze řekl: „*Budete dýchat*“. Tato výzva jej překvapila, poté, co se prap. G. vydal jeho směrem, zavřel vrata domu a oznámil mu, že se nachází na soukromém pozemku, na což nemá v danou chvíli právo. Tomu se policista G. snažil zabránit opakovaným nabíháním na vrata domu. Stěžovatel proto vytočil linku 158, kde oznámil „*podivné chování mužů vydávajících se za policisty*“. Za vrata pak ještě slyšel, jak si mezi sebou sdělují něco ve smyslu: „*tak ho nech, utáhneme na odmítnutí dechové zkoušky*“. Krátce poté hlídka z dané oblasti odjela. Stěžovatel dokončil montáž střešního boxu na svém vozidle a odjel na obvodní oddělení Policie ČR Mohelnice, kde na postup hlídky podal stížnost.

[31] Manželka stěžovatele M. N. dne 10. 8. 2010 vypověděla, že dne 18. 2. 2010 za ní do Moravičan přijel manžel s dcerou naložit věci. Manžel šel do domu pro box, když vyšel ven, stál

před domem policista, který manželovi řekl, aby mu předložil doklady od vozidla. Viděla policistu přicházet po silnici, manžel se s ním poté dohadoval, o čem konkrétně neví. Po chvíli (asi za 10 minut) slyšela rány, manžel držel vrata, protože policisté do nich kopali. K dotazu, zda policisté chtěli po manželovi „dýchnout“, svědkyně uvedla, že si to už přesně nepamatuje, ale je to možné. Dodala, že když si s manželem přijeli stěžovat na policejní stanici, chtěl její manžel doklady předložit a chtěl i „dýchnout“.

[32] Ve svém „závěrečném vyjádření“ doručeném správnímu orgánu prvního stupně dne 1. 9. 2010 stěžovatel uvedl, že připouští pouze porušení povinnosti předložit doklady potřebné k řízení vozidla. Sporná dle něj zůstala otázka, zda se bezdůvodně odmítl podrobit dechové zkoušce. Zdůraznil, že při odbočování k domu musel věnovat pozornost tomuto manévru a policisty neviděl. Následně se domníval, že se nemusí podrobit kontrole, protože už neřídil a byl na soukromém pozemku. Z jednání policistů vyplynulo, že byli „vytočeni“ a dělali všechno proto, aby jej obvinili alespoň z neodstraněné propadlé dálniční známky. Rozporná zůstala svědectví o tom, jak byl vyzván k podrobení se dechové zkoušce. Ani jeden z policistů při výslechu před správním orgánem neuvedl, že by stěžovatele poučil o následcích odmítnutí dechové zkoušky. Stěžovatel tedy nebyl kvalifikovaně vyzván k podrobení se této zkoušce a nemůže být viněn z jejího odmítnutí.

[33] V rozhodnutí o přestupku dospěl správní orgán I. stupně k tomu, že z provedeného dokazování vyplynulo jednoznačně, že stěžovatel byl vyzván k předložení dokladů od vozidla a vyzván k podrobení se dechové zkoušce. K těmto výzvám došlo na obecním pozemku. Jednání stěžovatele bylo dle městského úřadu doloženo jak listinnými důkazy, tak shodnými výpověďmi svědků a v neposlední řadě i samotného stěžovatele. Při výpovědi dne 7. 7. 2010 stěžovatel nepopřel, že byl policistou osloven s tím, že u něj hodlá provést silniční kontrolu, a dále nepopřel, že byl vyzván k provedení dechové zkoušky, byť (dle jeho výpovědi) nestandardními slovy. Tuto výpověď považoval správní orgán za účelově pozměněnou oproti vysvětlení, které podal stěžovatel přímo dne 18. 2. 2010. Tehdy potvrdil, že byl vyzván jak k předložení dokladů, tak k podrobení se dechové zkoušce a na žádné nestandardní jednání či hovorové výrazy policistů při těchto výzvách nepoukázal. Poukaz stěžovatele na snahu policistů nedovolit mu uzavřít domovní vrata považoval správní orgán z pohledu naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku za irelevantní. K úředním záznamům policistů a jejich výpovědím správní orgán uvedl, že nemá důvod pochybovat o jejich tvrzeních.

[34] Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel v odvolání namítl, že důkazy nebyly řádně vyhodnoceny a z toho byly vyvozeny nesprávné právní závěry, rozhodnutí o přestupku je navíc nepřezkoumatelné. K výzvě správního orgánu zástupce stěžovatele jím avizované doplnění odvolání neučinil, a to nejen ve lhůtě stanovené správním orgánem, ale ani později. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal námitky stěžovatele jako důvodné a poukázal na obecnou polohu námitek proti dokazování a z toho plynoucích skutkových a právních závěrů. Podle žalovaného správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a důkazy byly provedeny řádně a v dostačujícím rozsahu a následně byly správně vyhodnoceny.

[35] V řízení před krajským soudem stěžovatel předložil vytisknuté fotografie prostoru před jeho domem s vyznačenými body schematicky znázorňujícími výpovědi policistů, kterými se snažil demonstrovat jejich rozpory.

[36] Na základě shora uvedeného shrnutí obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemůže být sporu o tom, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 22 odst. 1

písm. l) zákona o přestupcích (tj. nepředložení dokladů policistům při dopravní kontrole). Ostatně tuto skutečnost stěžovatel ani nijak nezpochybnuje. Předmětem sporu je, zda bylo stěžovateli řádně prokázáno spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích.

[37] Stěžovatel předně namítl, že nebyl řádně vyzván k podrobení se dechové zkoušce na obsah alkoholu v krvi, konkrétně že nebyl poučen o následcích jejího odmítnutí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stejně jako správní orgány nemá důvod pochybovat o tom, že výzva k podrobení se dechové zkoušce byla stěžovateli adresována řádným způsobem. Zákona neobsahuje žádnou přesnou definici toho, jak musí být formulována taková výzva. Lze však dovodit, že výzva musí být dostatečně konkrétní na to, aby její adresát věděl, co je jejím obsahem, a aby byl srozuměn s tím, jaké bude následky neuposlechnutí výzvy. Nejvyšší správní soud má za to, že tyto podmínky byly v posuzovaném případě prokazatelně splněny. Z úředního záznamu o vysvětlení podaném stěžovatelem dne 18. 2. 2010 je patrné, že si byl velmi dobře vědom toho, k čemu jej policisté vyzývali. Výslovně zde uvedl, že byl vyzván k tomu, aby se podrobil dechové zkoušce. Dokonce nabízel, že se zkoušce dodatečně podrobí. Původně se zkoušce odmítl podrobit proto, že se domníval, že se policisté nacházejí na jeho pozemku. Totéž uvedli ve svých úředních záznamech ze dne 18. 2. 2010 policisté Ž. a G., policista G. navíc výslovně uvedl, že stěžovatele poučil o následcích nepodrobení se výzvě.

[38] V následně vedeném správním řízení sice stěžovatel tvrdil, že se policista G. omezil na výzvu „*Budeš dýchat*“, toto tvrzení však správní orgány vyhodnotily jako účelové, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Opak podle jeho názoru nelze dovozovat ani z toho, že policisté při výsleších ve správním řízení pouze uvedli, že stěžovatel byl vyzván k podrobení se dechové zkoušce, aniž by výslovně dodali, že jej zároveň poučili o následcích neuposlechnutí výzvy. Argumentace stěžovatele, který v této skutečnosti spatřuje nedostatečné prokázání skutkového stavu, je podle zdejšího soudu jen účelovým „chytáním za slovo“. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Z výše uvedených důvodů lze mít za to, že byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[39] Tyto pochybnosti nevyvolávají ani stěžovatelem namítané rozpory ve výpovědích policistů. Stěžovateli je třeba přisvědčit, že výpovědi policistů se stoprocentně neshodují, tyto neshody však nejsou nijak významné. Podle jednoho policisty se k domu stěžovatele přesunuli svým vozem, podle druhého pěšky. To je zcela nepodstatný a okrajový aspekt inkriminované kontroly. Mírně odlišně vyličili policisté také reakci stěžovatele na výzvu k podrobení se dechové zkoušce, avšak tyto odlišnosti jsou stěžovatelem zveličovány. Jestliže jeden policista uvedl, že stěžovatel na výzvy (k podrobení se dechové zkoušce a k předložení dokladů) nereagoval, odešel do brány domu a vyzýval je, ať „*vypadnou*“ z jeho pozemku, zatímco podle druhého policisty jim stěžovatel sdělil, že nic nepředloží, a vyzval hlídku slovy: „*Vypadněte, to vás bude mrzet*“, pak je zřejmé, že podstata sdělení obou policistů je stejná. V úředních záznamech sepsaných policisty bezprostředně po kontrole nejsou žádné rozpory v otázce místa, kde měl stěžovatel stát v momentu, kdy mu byla adresována tato výzva. Mírný rozpor se objevil až při výpovědích ve správním řízení, kdy jeden policista uvedl, že stěžovatel v ten moment stál u svého vozidla, zatímco druhý policista uvedl, že stál ve vratech do dvora. Ani tento rozpor nelze považovat za nijak zásadní, spíše svědčí o tom, že s jistým časovým odstupem si již nebyli policisté schopni přesně vybavit všechny detaily kontroly.

[40] Městský úřad ve svém rozhodnutí dále uvedl, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů, neboť na rozdíl od stěžovatele nemají zájem na výsledku řízení. Vycházel tak z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 7. 2006,

č. j. 6 As 47/2005 – 84, v obecné rovině konstatoval, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není ničím neobvyklým. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectvím policisty.

[41] Nejvyšší správní soud sice v některých takových případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v citované věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídít přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 114, body [40] až [44] odůvodnění, nebo rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52).

[42] Stěžovatel se v nynějším případě snaží zpochybnit věrohodnost výpovědi policistů námitkami, podle nichž byla celá kontrola z jejich strany vedena neprofesionálně, docházelo při ní k porušování právních předpisů, k neoprávněnému pokusu o vstup do stěžovatelova obydlí atd. K tomu lze uvést, že kontrola se evidentně odehrávala ve zjitřené atmosféře, nicméně je zřejmé, že k tomu výrazným dílem přispěl sám stěžovatel. Policistům prokazatelně odmítal sdělit svou totožnost, odmítal předložit doklady opravňující jej k řízení motorového vozidla, vyháněl je z obecního pozemku s tím, že se jedná o jeho soukromý pozemek etc. Z toho však automaticky nelze dovozovat, že v důsledku toho se policisté stali zaujatými, chtěli se mu mstít a nelze proto jejich výpovědi považovat za věrohodné. Při akceptaci stěžovatelem uplatněné logiky by pachatelé přestupků mohli značně ztížit možnost prokázat jim jejich jednání tím, že by vyvolali podobně konfliktní situaci a následně znevěrohodnili výpověď zasahujících policistů. Právo předvést stěžovatele v situaci, kdy odmítal prokázat svou totožnost, policistům dával § 63 odst. 3 zákona o policii. Způsob, jakým k realizaci tohoto práva policisté v daném případě přistoupili, je nyní těžko ověřitelný. Nicméně i kdyby při tom došlo k jisté strkanici ve vratech do dvora stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za přehnané označovat takový incident za pokus o narušení domovní svobody stěžovatele. A zcela jistě z něj nelze dovozovat, že by měla být kompletně znevěrohodněna výpověď policistů ohledně jednání pachatele, které je určující pro posuzovaný přestupek (jež je navíc podpořena původním vyjádřením samotného stěžovatele).

[43] Stěžovatel dále namítl, že Nejvyšší soud v jiné věci „významně narušil použitelnost výpovědi policistů z místa trestného činu“. Podle stěžovatele by k této judikatuře měl přihlídnout rovněž Nejvyšší správní soud při posuzování použitelnosti výpovědi policistů, kteří byli svědky přestupkového jednání. Stěžovatel tak má patně na mysli usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, sp. zn. 7 Tdo 1116/2012, v němž Nejvyšší soud vyslovil následující: „Pokud se policisté před zabráněním trestního stíhání v rámci šetření na místě dotazovali poškozeného na to, co se stalo, vyžadovali tím od něho vysvětlení podle § 158 odst. 3 písm. a) tr. ř. a měli o takovém vysvětlení sepsat úřední záznam podle

§ 158 odst. 5 tr. ř. (ve znění účinném v době činu). Úřední záznam podle tohoto ustanovení ovšem nebylo možné použít jako důkaz. Nepoužitelnost úředního záznamu o vysvětlení podaném podle § 158 odst. 3 písm. a) tr. ř. nebylo možno obejít tím, že policisté byli v postavení svědků vyslechnuti k tomu, jak se ke věci před nimi poškozený při jejich šetření na místě vyjadřoval. Lze proto přisvědčit obviněné v tom, že svědecké výpovědi policistů byly nepoužitelným důkazem.“ Z uvedené citace je patrné, že Nejvyšší soud nevyločil použitelnost důkazu spočívajícího ve výpovědi policisty jako svědka o věcech, které na místě činu viděl. Podle Nejvyššího soudu je nepřipustná pouze jeho výpověď jako svědka o událostech, které zjistil požadováním vysvětlení podle § 158 odst. 3 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. V nyní posuzované věci tak jde o odlišnou situaci, než byla situace hodnocená Nejvyšším soudem, neboť správní orgán policisty vyslýchal ohledně jednání stěžovatele, jehož byli přímými svědky. I kdyby se však jednalo o situaci obdobnou, je otázkou, zda by bylo namíste výše uvedené závěry Nejvyššího soudu analogicky aplikovat na přestupkové řízení. Zodpovězení této otázky nicméně není podstatné pro rozhodnutí v nynější věci, a tak se k ní Nejvyšší správní soud nebude blíže vyjadřovat.

[44] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou také námitku stěžovatele, podle níž policisté nebyli oprávněni vyzývat jej k podrobení se dechové zkoušce, jestliže již uplynulo několik minut od jeho příjezdu na místo dopravní kontroly a jestliže se již prokazatelně pohyboval mimo jejich dosah a pozorování. Stěžovatel byl potrestán za přestupek spočívající v odmítnutí podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Stěžovatel prokazatelně řídil vozidlo v momentu, kdy mu pprap. Ž. dal pokyn k zastavení. Při následně probíhající kontrole odmítal s policií spolupracovat a skutečně se policistům na chvíli ztratil z dohledu v okamžiku, kdy se pprap. Ž. vydal za svým kolegou. Tato skutečnost však sama o sobě, v kontextu daného případu, nezpůsobuje neoprávněnost následné výzvy k podrobení se dechové kontrole. Stěžovatel namítá, že mohl v době, kdy byl mimo dohled policistů, „na dramatickou situaci spontánně reagovat požitím alkoholu“, a tak by následná dechová zkouška ztratila smysl. Sám však postavil možnost, že by v mezidobí požil alkohol, do značně hypotetické roviny, neboť zároveň ve správním řízení opakovaně uváděl, že je abstinentem. Ale i kdyby jeho verze byla taková, že se odmítl podrobit dechové kontrole z důvodu, že požil alkohol bezprostředně po zastavení vozidla, stejně by se nejednalo o skutečnost, která by vylučovala jeho odpovědnost za daný přestupek, který spočíval, nutno opět zdůraznit, v odmítnutí podrobit se dechové zkoušce. Není neobvyklé, že policisté vyšetřují řidiče, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, byť například teprve dodatečně přijedou k místu dopravní nehody, jejímž byl dotčený řidič účastníkem. Tvrdí-li v takovém případě vyšetřovaný řidič, že požil alkohol až po zastavení vozidla, nejde o důvod znemožňující provedení dechové zkoušky. Pouze je nutné v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky v následném řízení řádně prokázat, v jaké době k požití alkoholu došlo.

V. Závěr a náklady řízení

[45] Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[46] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu